

Marco Van Basten - atacant
pur-singe
Cronica discotecilor
Hard & Heavy de la A la Z
(partea a II-a)
Top 30 (editia a II-a)

Bill Wyman (continuare)

Anul I nr. 10 1991
VIDEO·FILM·TV·RADIO

Rock Show

supliment săptămânal al cotidianului

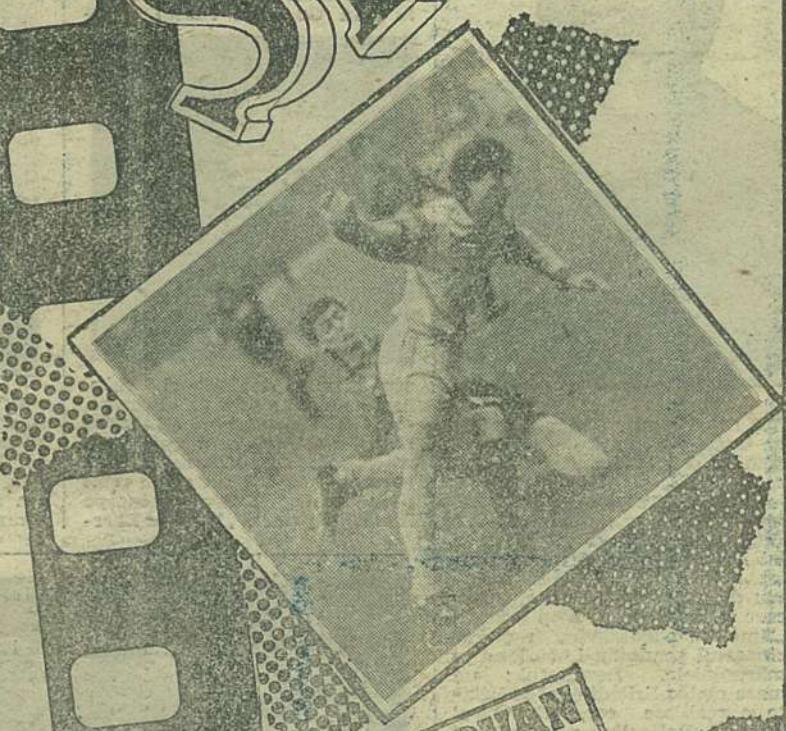
CURIERUL NAȚIONAL

ROCK SHOW

Robert
De Niro

Actorul "cu o mie de rete",
care împrumută chipul,
identitatea personalului interpretat

JASON DONOVAN

JASON DONOVAN
JESUN DONOVAN

de toate

KRAMER REDESCOPERĂ AMERICA. După un lung exil european, Doc, un american revine în țara sa și străbate America pe Ruta No. 1, de la Maine la Florida. Robert Kramer, cineaștul radical al anilor

'70, ca și personajul său, revine după o absență de zece ani, filmind și pătrunzind, cu ocazia acestei călătorii, în geografie și în istorie. „Total este diferit și nimic nu s-a schimbat” notează Doc, interpretul și alter ego a lui Kramer în acest film intitulat „Route One”. E un film fluviu de patru ore și un sfert, în care se ascultă un corp bolnav. „America e bolnavă”, remarcă cineaștul sondându-i sufletul și măruntalele. Rezultatul: un mare cincă liri din care răzbâtră și realitate contrastantă și haotică. Reflectie personală și memorie colectivă, „Route One” este un documentar-ficțiune de mare amplitudine. (Manuela Spătaru).

INSPIRATA de cazul actriței franceze Isabelle Adjani, căreia a fost obligată să apară la televiziune pentru a dezminți zvonurile legate de o eventuală imbolnăvire a sa de maladie secolului — SIDA, scenarista Catherine Grellet a realizat story-ul filmului de televiziune „Non avere paura, Giulia”, regizat de Filippo De Luiggi și cu Patricia Millardet (vedeta din serialul Caracatița), în rolul principal.

Filmul, produs de Reteitalia, urmărește destinul unei reporteri de televiziune care descoperă că este seropozitivă, dar și reacțiile pline de cinism ale prietenilor și cunoștiștilor săi. (L.C.)

Pop Rock'n Sport

Supliment editat
de „Presa liberă“
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național“
Tiparul executat
de Combinatul
Poligrafic București

NUMĂRUL 10

Am și vrut să vă oferim date statistice (foarte la modă în ultima vreme) despre tirajul revistei, despre rezultele și eșecurile înregistrate. N-o facem, pentru că realmente nu știm cum stăm și ne pare rău. Abia de acum încolo se pot face abonamente care vor conta enorm în ecuația calitate-cantitate care, conform intențiilor noastre și sugestiile cititorilor, trebuie să crească. Conținutul revistei se va schimba permanent, pînă ajungem la formula acceptată de „majoritate“. Prețul va rămîne cel actual, de 5 lei, cel mai mic de pe piață internă pentru o astfel de publicație. Va crește doar atunci cînd se va produce o esențială schimbare calitativă a hîrtiei și implicit a imaginii. După aceste prime 10 numere, ne exprimăm bucuria că, totuși, cei care iubesc muzica, sportul și filmul, ne-au scris cu sinceritate, implicindu-se în căutările echipei redacționale. Prima ediție a „Topului-30“ s-a difuzat la radio, în cadrul emisiunii sponsorizate și de „Curierul național“, „Vineri noaptea... în direct“. O formulă unică de relație presă-scrisă — presă vorbită, care se va perfecționa în timp, și crește modelul „cittitor-ascultător“ mult mai atașat afectiv de fenomenul muzical decit „ocasionalită“ de pînă acum.

După alte 10 săptămâni, vă propunem o inițiativă „live“ pentru a ne cunoaște mai bine, pentru a ne sprînji reciproc, o dată ce avem aceleasi pasiuni!

A. P.

ACTORUL ESTE UN ATLET AFECTIV. O propunere pentru decernarea unui „César“ și un premiu „Jean Gabin“ pentru Tcheky Karyo, actorul din „Nikita“ și „Ursul“, pentru care actoria e și două natură și căruia îl place să spună că „actorul este un atlet afectiv“. Tcheky Karyo ne oferă o siluetă Van Gogh în filmul „Vin-

hardt“, alături de Mathilda May și de Peter O'Toole. El visează să interpreze roluri din Shakespeare, să scrie un scenariu și să-și rezerve puțin timp pentru fiica sa. (Manuela Spătaru).

cent et moi“ de Michael Robbo, în care nu e vorba de biografie, ci de o fantasmagorie. În acest film Van Gogh este „plin de umor, ride, manină, nu este un personaj tragic“. Nu peste mult timp, Tcheky Karyo va începe turnările pentru „Isabelle Eber-

DOUA ARIPI mici și pufoase îl vor însoțî pe actorul Paul Hogan („Crocodile Dundee“) în rolul unui hot profesionist ce se crede inger din filmul „Almost An Angel“. Regia filmului este semnată de John Cornell. (L.C.).

CIND „ZIMBETUL SI, PRI-VIREA“ SE INTILNEȘTE. Jeremy Irons și Fanny Ardant s-au descoperit în filmul „Un amour de Swann“ și s-au regăsit în „Australia“ și pasiunea funcționează între cei doi, care se declară gata să turneze un al treilea film împreună. El spune despre ea că: „Este una din cele cinci femei, cele mai frumoase

din lume și că are cu siguranță cel mai frumos zimbet“. Ea spune despre el că: „Intensitatea privirii este magica și că dă măsura talentului“. Reînînerei unui și îndrăznea la celuilalt se îmbină admirabil și fără a-și fi mărturisit vreodată în față, ei au unul pentru celuilalt aceeași atracție aureolată de vise și miraj. (Manuela Spătaru).

O PUȘCA veche și-o pușcă nouă, mai bine spus Clint Eastwood și Charlie Sheen vor forma un cuplu nepotrivit de po-

litiști, dar cu o misiune comună de investigare, în filmul The Rookie a cărui regie o semnează tot Clint Eastwood. (L.C.)

Magicianul Copperfield la TV.

DAVID COPPERFIELD

Succesul producțiilor de televiziune care-l aveau ca erou pe David Copperfield a făcut ca Televiziunea Română să cumpere în 1983 mai multe episoade. După difuzarea primelor două, serialul a fost interzis de dictatura, bicefală, deoarece „nu contribuia la educarea materialistă a telespectatorilor“. Din fericire nu a cerut și recuperarea valutelor plătite pentru achiziționarea acestei pellicule. Doru Dumitrescu a făcut tot ceea ce este posibil să păstreze copile, astfel că în edițiile „Video-magazinului“ pe care le realizează, unul din punctele forte ale sumarului este David Copperfield.

După ce a început cu mici numere de iluzionism și magie, David a trecut la spectacole de mare montare și la performanțe ca cele văzute și de telespectatorii români: evadarea dintr-o inchisoare super-păzită, Triunghiul Bermudelor etc.

In prezent a fost pus în vinzare cel de-al 12-lea spectacol special intitulat „Cascadă Niagara“, realizat, ca și celelalte, în colaborare cu scenaristul Seth Kotkin. Tot spectacolul, în afară finalului, a fost filmat în fața publicului la Orange County Performing Arts Center din Costa Mesa — California. În deschiderea spectacolului, Copperfield face să dispară o motocicletă de 750 de livre și continuă cu dispariția unei camere de luat vederi, chiar în timp ce aceasta filmă publicul. Căutarea camerei de luat vederi s-a făcut în afară sălii de spectacol, fără participarea lui David, de către comici Peren și Teller, care au găsit aparatul pe un tăpan. Desigur că sunt numeroase deosebite, dar ele pălesc în comparație cu dispariția, în 1982, a unui avion cu reacție de 7 tone și în anul următor a... Statuul Libertății.

Pentru finalul înregistrat al spectacolului „Cascadă Niagara“, Copperfield specifică publicului, la fel cum a făcut tot timpul spectacolului, că nu sunt trucuri de filmare. În final se îmbarcă pe o plută care arde și îl se dă drumul pe riu Niagara. Copperfield are 60 secunde ca să scape, înainte ca pluța să ajungă la cascadă și să se prăbușească în hâu. Un elicopter cu o cameră de luat vederi zboară deasupra pluței, dar spectatorii văd plonjorul în cascadă și cind ne-norocirea pare a se fi întâmplat, Copperfield apare agățat de o fringie atașată de elicopter.

Avem speranță ca acest spectacol, cît și pe celelalte care l-au precedat, să le putem vedea pe miclele noastre ecrane.

ROMEO BRĂDEANU

LA MULTI ANI VEDETE !

30 MARTIE : 1933 — Willie Nelson ; 1944 — Graeme Edge (Moody Blues, tobe) ; 1945 — Eric Clapton (John Mayall's Blues-breakers/yard birds/Cream/Blind Faith/Derek & the Dominoes, chitară și voce) ; 1948 — Jim Dandy (Black Oak Arkansas, solist voce).

31 MARTIE : 1946 — G. Allan Nichol (Turtles, chitară solo) ; 1948 — Mick Ralphs (Mott the Hoople/Bad Company guitar) ; 1952 — Tony Brock (Faces, tobe).

1 APRILIE : 1939 — Rudolph Isley (Isley Brothers) ; 1948 — Ronnie „Plonk“ Lane (Faces, bass).

2 APRILIE : 1939 — Marvin Gaye ; 1941 — Leon Russell ; 1943 — Larry Coryell.

3 APRILIE : 1939 — Jeff Barry, songwriter ; 1941 — Jan Berry (Jan and Dean) ; 1944 — Richard Manuel (Band, keyboards).

4 APRILIE : 1915 — Muddy Waters (McKinley Morganfield) ; 1948 — Berry Oakley (Allman Brothers Band, bass) ; 1952 — Dave Hill (Slade).

5 APRILIE : 1928 — Tony Williams (Platters) ; 1942 — Allan Clarke (Hollies, solist vocal) ; 1950 — Agnetha Falts Kog (ABBA).

SILA VADUVA

BILLY CRYSTAL va fi și anul acesta prezentator al celei de-a 63-a ediții a festivității acordării premiilor Oscar. În tre-

cut doar Bob Hope, Johnny Carson și Jerry Lewis au avut onoarea de a prezenta de mai multe ori consecutiv decernarea Oscarurilor. (L.C.).

REGIZORULUI FRANCEZ Luc Besson îs-a acordat premiul „Nastro d'Argento 1991“ pentru cel mai bun film străin — „Nikita“. Premiul atribuit de Sindicatul criticiilor de film italieni (ajuns la cea de-a 47-a ediție) reprezintă cea mai veche și prestigioasă recunoaștere cinematografică italiană. (L.C.).

de
toate

D ave Thomson, prietenul lui Brian care s-a mutat cu el în Elm Park Lane, povestește: „Principala îngrijorare a lui Brian era că se ride de el, că nu este luat în serios și în consecință nici el nu se lucește în serios. Odată, cind compuneam o melodie, la un moment dat el a rupt-o, spunând că dacă o va duce la studio își va dărui

duce la studio își vor bate joc de ea și nu o vor folosi. Nu poate să scrie nimic pentru că îl era frică să nu ridă celilalt de el. Iar Brian era un superb muzician înnaștut. L-am văzut odată pe George Harrison punindu-i în mină un sitar — un instrument extrem de greu — și în cîteva minute Brian stia deja să cinte la el. La început, cînd l-am cunoscut pe Brian, cînd erau în turneu el bea poate o sticiă și jumătate de whisky pe zi. Cînd s-au intors din America, Charlie a venit să mă vadă și m-a rugat să-l ajut pe Brian să scape de băutură. Doctorul îi spuse că dacă bea în continuare în ritmul astă nu mai are decît doi ani de trăit. Apoi, după 1965, a început să fumeze constant marijuana, și părea să reziste, dar aceasta îi diminuă sensibil percepția". Un tip cunoscut sub porecla de *Junkie Doctor of Chelsea* (mai tîrziu immortalizat de cîntecul Beatles-ilor „Dr. Robert") îi furniza pe atunci droguri lui Brian și acesta a ajuns să folescă Amilnitrat (poppers).

loseasă Amilnitrat („poppers”). Eram invitați din nou la „Ed Sullivan Show”. După repetiții am fost nevoiți să rămînem în studio timp de nouă ore deoarece fanii se adunaseră afară și nu puteam să ieșim. La show am cintat live fiind prima transmisie color pe televiziunea din S.U.A. După ce formația a cintat „Satisfaction” și „19 th Nervous Breakdown”, Mick și Keith au interpretat „As Tears Go By”. Ca și în Marea Britanie, generația mai vîrstnică din America a fost fortată să recunoască succesul nostru, chiar dacă nu agreea muzica sau infâșarea noastră. De acolo am zburat la Los Angeles, apoi, prin Honolulu și Fidji, la Sydney. Primul din cele două showuri de aici, de față cu 6 000 de fani, a fost prima noastră apariție după două luni și am început „The Last Time” într-un zgromot asurzitor. Cu toate acestea am simțit că ceva se întimpla cu formația, o schimbare aproape imperceptibilă. Aura lui Brian se estompase iar Mick și Keith conduceau spectacolul.

La Adelalde mi s-a întâmplat un lucru ciudat, cind ne-am întinut cu un grup de fete cu care am petrecut cu un an înainte. Fata cu care fusesem lipsea, și am întrebat prietenele ei unde dispăruse. Ele mi-au spus că după ultima noastră întâlnire ea a rămas însărcinată și, dorind să nu-mi facă probleme, s-a mutat în Noua Zeelandă, unde a născut o fetiță și trăiește fericită. Nu am auzit nimic despre ea cind am fost în Noua Zeelandă și pînă în ziua de azi nu am mai aflat nimic despre ea.

Chiar înaintea concertului nostru de la Wellington's Town Hall de pe 28 februarie (cind Brian implinea 24 de ani), patru adolescente au fost găsite ascunzindu-se în dulapurile cabinelor noastre de machiaj. Oamenii de gardă au mai găsit trei ascunse în grămezelile de cauciucuri din garaj, sperind să ne vadă la sosire. Concertul a fost istică în mod previzibil: căstile zburau cînd poliția încerca să împingă jos de pe scenă un grup de vreo sută de fani. Comentariile personalului sălii semănau perfect cu reacțiile de care am avut parte prin toată lumea: „Poliția trebuie să fi oprit spectacolul... A fost mai rău chiar decit la Beatles”.

Cind ne-am intors la hotel, fanii erau peste tot si eu m-am apucat sa vrăjesc trei fete si le-am invitat in camera mea. Desigur, am ajuns in pat cu totii. Dintr-o data, s-a auzit o bătăie la usă. Erau celalii băleti care au auzit despre fetele de la mine si voiau sa vină si ei. Le-am spus sa plece, dar ei au insistat. S-au culcat pe burtă pe coridor, privind prin spațiul destul de larg de sub usa mea si zbierau sa le dau drumul înăuntru. Apoi l-au chemat pe receptioner ca sa deschue usa si au dat nașvală în cameră. Rîzind si trâgind lenjeria de pe pat, au stricat o seară care avea sansse să devină deosebită: fetele s-au îmbrăcat si au plecat

După concertele din Auckland și Perth, eu și Brian am zburat înapoi la Los Angeles, unde ne-am instalat la Ambassador Hotel. Seară, nîște fete aflașe ră deia că simțem acolo și au

început să dea tircoale. În cele nouă zile în care am stat cu Brian acolo, bungalow-urile noastre au fost încercuite de vreo cincizeci de fete care stăteau pe iarbă zi și noapte, tot timpul. Ne-am ales și noi cinea, și pînă am plecat am ajuns să mă culc cu treisprezece dintre ele. Turneul din Australia și Noua Zeelandă ne-a adus fiecăruiu, după scăderea cheltuielilor, cite 7 000 de dolari.

Mick, Keith, Charlie, Shirley și cu mine am plecat din Los Angeles pe 12 martie, iar Brian și Andrew au plecat pentru cîteva zile la New York. În ziua în care am ajuns acasă l-am luat pe Stephen (care avea deja aproape patru ani) la o plimbare cu noua mea mașină, o MGB. Peste două zile, după ce am aranjat o tranzacție financiară de mare importanță — deschidere unui cont curent pentru Stephen cu o primă depunere de două lire — am hotărât să iau un extract al situației mele financiare și să discut cu Allen Klein despre contul american în dolari care era închis pentru orice scopuri practice. Am descoperit că o depunere recentă în contul meu a adus suma la 1 465 de lire, 11 shillingi și 4 pence, cam puțin pentru un presupus star milionar. În poftida vorbelor linișitoare ale lui Klein și Oldham, nu constatai să-mi intre bani și nu mă prea simțeam în largul meu.

L-am sunat pe Klein. El mi-a sugerat să completez un cec de 40 000 de dolari și să mă duc cu el la mine la bancă „să văd ce se întimplă“. Nu mi-am dat seama atunci, dar cred acum că mă folosea de cobai. Deci, am făcut cum mi-a spus, trimițând cecul pe 18 martie, iar pe 30 martie Banca Angliei mă anunța că nu a reușit să găsească vreun cont de-al meu în Statele Unite. Era prea stranie situația: eram celebri, aveam glorie, dar eram trași pe sfără. Pe 14 aprilie 1966, basculul de la Rolling Stones avea exact 567 de lire în contul său de bancă.

Al patrulea album britanic al nostru, lansat pe 15 aprilie, a fost primul scris în intregime de Mick și Keith. „Aftermath”, considerat de multă lume drept cea mai mare realizare a formației, a fost în mod sigur un moment de referință. Adunind cronică extatică, albumul a fost rezultatul lungilor ore petrecute la studiourile RCA și beneficierea Ian Stewart la pian.

orgă și clavecin, Brian la dulcimer, sitar și marimbas și Jack Nietzsche la percuție, pian, orgă și clavecin. A fost un moment de cotitură pentru evoluția noastră în multe privințe. O melodie, „Goin' Home“, era de 11 minute și 35 de secunde, ceea ce mai lungă piesă rock inclusă pe un album pînă în acel moment, pe care nu am tăiat-o pentru că improvizarea era atît de vîguroasă încit totă lumea a fost de acord că tradiția trebuie încalcată. Cîntecă ca „Mother's Little Helper“, „Stupid Girl“, „Lady Jane“, „Under My Thumb“, „Doncha Bother Me“, „Out of Time“, „Take It or Leave It“ și „What to Do“ i-au consacrat pe Mick și Keith drept antifeminiști care nu fac nici un rabat de la concepția lor de dominare masculină și supunere feminină.

Aceasta pare să fi fost cea mai prolifică perioadă a noastră: comenziile în avans din Marea Britanie pentru cel de-al zecelea single, „Paint It, Black”, au ajuns la 300 000 cu o săptămână înaintea lansării acestuia, pe 13 mai. În melodie, Brian cintă la sitar și chitară acustică, eu am cintat la bas normal dar, ascultând înregistrarea, am sugerat introducerea pedalelor de orgă Hammond. M-am întins pe podea sub orgă și am incenut să cint cu punmii pe pedale. Discul, lansat într-o perioadă în care sitarul era la modă, a făcut o adeverată vilvă printre fanii noștri. întrebăt ce înseamnă titlul, Mick a răspuns că înseamnă „paint it black” (vopsește-l în negru), tot așa cum „I Can't Get No Satisfaction”

tion" inseamnă „I can't get no satisfaction".

Allen Klein a sesit la Londra cu idei despre cum să ne dezvolte carierele. Înainte de a părăsi New York-ul, el a cumpărat o sută de „exemplare” din carteau „Only Lovers Left Alive” a lui David Wallis, consacrată cuceririi Angliei de către tineretul său violent și rebel, în care adulții se sinucid în masă, iar adolescenții transformă Marea Britanie într-o jungă fascistă. Andrew și Klein au cumpărat drepturile de ecranizare pentru noi, declarind că „parcă

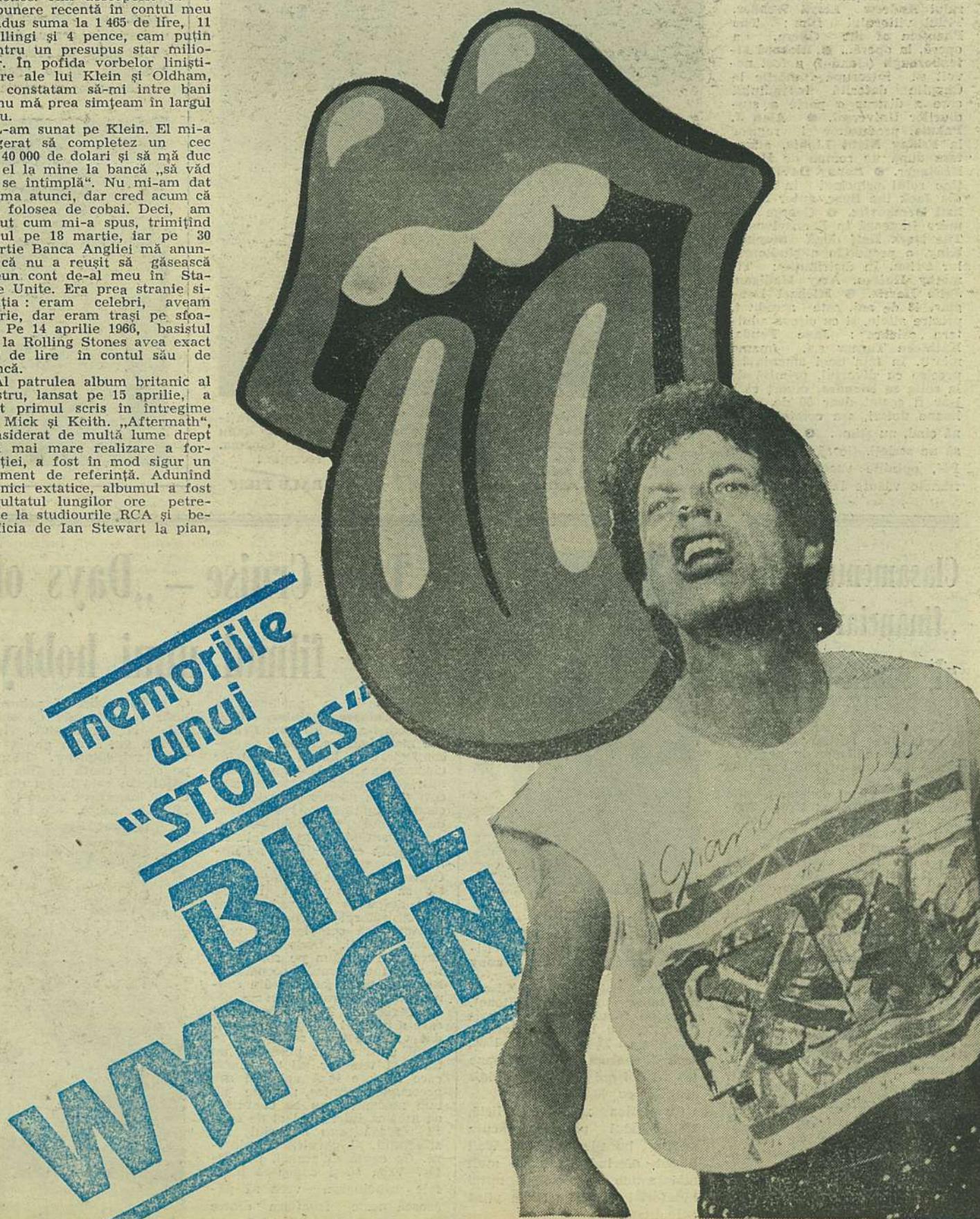
care putem să ne ducem și să cumpărăm absolut tot ce dorim. Nu mai trebuie să ne facem griji pentru banii". Mick s-a mutat la 52 Harley House, Regent's Park, și savura viață în limuzină închirând un Daimler pentru a merge la Harrods să luempre un frigider și o mașină de spălat vase. Pe Keith îl plimba soferul său cu Bentley prin toată Londra. Eu eram mai modest, schimbându-mi magnetofonul cu unul nou.

Majoritatea dintre noi ne-am stabilit la o viață așezată după o perioadă frenetică de călătorii și înregistrări. Brian părea singurul care continua să zburde prin cluburile din Londra. S-a dus de două ori în Spania, la Marbella, pentru a sta mai puțin de o săptămână de fiecare dată cu prietenii. În pofta relației sale cu Anita, părea ciudat de dezrädăcinat și agitat. Mi-am dat seama de stresul la care probabil era supus datorită procesului său de paternitate cînd, la începutul lui mai 1966, o fată care a stat cu mine pe vremea turneului în Danemarca din iunie 1965 a luat legătura cu sediul Stones din Londra și a declarat că tocmai a dat naștere unui copil de la mine. Mi-am consultat jurnalul și am constatat că era o gresieală de două luni în calculele ei și aritmica i-a fost corectată politicos. Nu am mai auzit ulterior nimic din partea ei.

NIC. TRUTA
Traducere și adaptare
după Rolling Stone

(va urma)

(va urma

SE MAI ASCULTĂ AZI DISCURILE?

In acest grăbit secol XX se ascultă foarte multă muzică. Pe întreg globul au loc diverse concerte (de muzică clasică, pre-clasică, rock, folk, pop...). De asemenea, pe lunganile de unde ale posturilor de radio foarte multă muzică. Dar cît de mult se mai ascultă azi picup-ul (sau patefonul)? este greu să-ți faci o idee generală. Pornind de la aceste premise, am inițiat o anchetă prin trei magazine de specialitate, aflate în centrul orașului, unde afluența cumpărătorilor este mai mare. Am adresat următoarele întrebări: care discuri (de muzică clasică, modernă, populară) se vind cel mai mult, și, eventual, o statistică a acestora? Electrecordul onorează cererile dumneavoastră? Care este ultimul titlu de disc primit?

Garbis Alexandru — magazinul „Simfonia” — B-dul Republicii 5. În special, predomină muzica clasică, dacă ar fi să vădă o statistică, ea s-ar prezenta în felul următor: muzica simfonică 50 la sută, muzica usoară 30 la sută, iar muzica populară 20 la sută. A scăzut foarte mult interesul pentru cintăreții români și nu înțeleg de ce? Nu pot spune că vînd mai multe discuri ca în trecut, din contră. O explicație ar putea fi și faptul că avem patru posturi de radio în București care transmit 24 de ore din 24, și care nu te costă nimic. Pe cind un disc,

la prețul actual... Să vă exemplific: un disc normal de la 26 lei a ajuns la 49 lei, o licență în jur de 70 lei, iar discurile din import peste 130 lei. Dacă Electrecordul îmi onorează sau nu cererea, este foarte greu să vă răspund. Totdeauna iau marfă conditionat, iar transportul este... Am cerut Electrecordului niște titluri, lucrări interesante. Lipatti, Enescu și-a dar cererea nu mi-a fost onorată, răspunsul fiind că „dacă nu cer și altii”, ar trebui să fie cel puțin 300 de cereri, nu contează calitatea ci cantitatea. Poate în viitor găsindu-mi un aliat vom cere mai multe titluri. Dacă ar mai apărea înregistrări rock, un Compact (primul Compact), Holograf, Mondial, Phoenix, acestea s-ar vinde sigur. Dar Electrecordul scoate trupe rock noi, de care n-a auzit nimănii, cred că ar trebui făcută o mai bună reclamă și acestora prin mass-media și după aceea înregistrări. N-au mai scos jazz de trei ani. Deci...

Gheorghe Mihai — magazinul „Muzica”. Odată cu un cumpărător intrat pe ușa noastră să aibă impresia că a intrat în Europa. Astă nu s-a văzut încă, dar este puțin timp, datorită discurilor pe care o să le avem, cu siguranță se va întâmpla. Omul de la politică să reîntorsă la artă, teatru, muzică. Ca să-l parafrazez pe Malraux „secolul

XX sau va fi muzical, sau nu va fi deloc”. Da, este explicabil faptul că nu se mai asculta picupul deoarece a avut loc o răsturnare socială, de optimi, de ginduri... Dacă ar fi să fac o statistică cel mai mult se vinde muzica simfonică (40 la sută), usoară (35 la sută), iar populară (25 la sută). De asemenea au apărut multe posturi de radio care transmit non-stop. Prețurile sunt piperate. Muzica ar trebui să fie un tranchilizant, un medicament universal atemporal, oricine poate asculta muzica drept un remediu. Am foarte multe planuri în ceea ce privește activitatea magazinului pe care-l conduc (auditi, spectacole, editură-etc.). Cum v-am mai spus și la început, am certitudinea că poporul român se va întoarce la cultură. Nu trebuie uitat faptul că România are compozitori de talie mondială.

Constantinescu Carmen — magazinul Edgar Quinet nr. 9. Nu pot spune că vînd foarte multe discuri comparativ cu anii din urmă. Dar dacă ar fi să fac o clasificare, cu prisosință că muzica simfonică ar fi preponderent urmată de muzica usoară și apoi de cea populară. Am constatat că multe discuri nu se vînd. Am o groază de titluri cărora desigur le-am redus prețul, totuși nu se vînd. Să vă dau un exemplu: muzica populară în general, Cornel Fugaru, Daniel Iordăchioae, Cătălin Crișan și mulți alții. Eu încă vînd pe prețul vechi dar dacă ar fi să vînd la prețurile de acum nu știu cum mă descurcă. Marea mea sănătate este că în cadrul magazinului am și raion de foto.

Din discuțiile purtate cu interlocutorii noștri am înțeles că unul din răspunsuri la anchetă ar fi „prețul exorbitant al unui disc”. Înregistrările Electrecordului lasă mult de dorit din punct de vedere tehnic, iar despre grafică ce să mai vorbim (o explicație ar putea fi că nu se găsesc materiale, carton în special). Dar ce ne facem cu titlurile propuse de întreprindere în ultima vreme. Mulți dintre noi așteptăm să apară pe piata numele dorit și ne-am trezit în fața unui disc rock 12 cu „Autostoppi Miorita”, unul al formăției vocal instrumentale „Azur”. Revenind la pret, căi dintre noi își pot permite să cumpere? În nici un caz elevii și studenții. Se pare că în curind, în România, astăzi discul cit și carteaza, vor deveni un lux.

IOANA MANDACHE

FESTIVAL ROCK POP „INTERART”

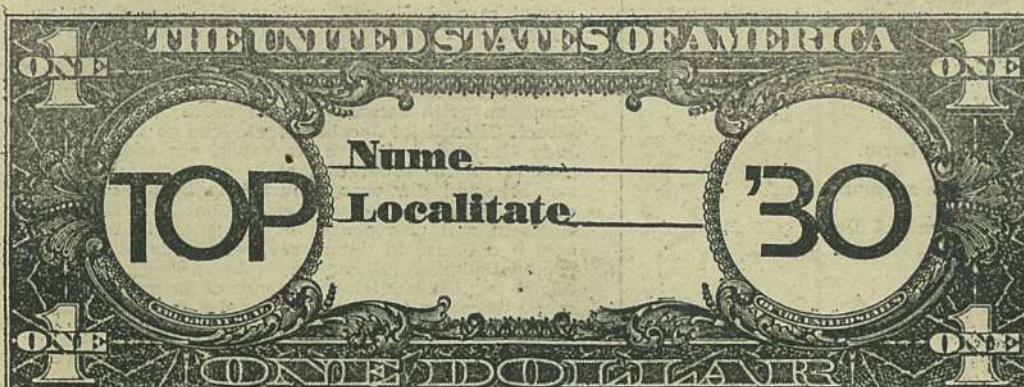
Se va desfășura între 7 și 9 mai la PLOIEȘTI. Formațiile interesante vor trimite pe adresa „Interart”, str. Al. Vlahuță nr. 15, cod 2000 Ploiești, județul Prahova, o fișă care va cuprinde numele grupului, compoziția, anul înființării, palmaresul și o fotografie alături de chitanța doveditoare că s-au depus 1 200 de lei în contul „interart” nr. 4072996021206 deschis la Banca de Dezvoltare a României, filiala Prahova. Sunt necesare adresa și numărul de telefon la care poate fi contactat reprezentantul grupului. Tragerea la sorti pentru intrarea în scenă se va face în ziua de 7 mai, ora 12. Fiecare grup are la dispoziție 15 minute iar pentru probe 10 minute (în zilele de 7 și 8 mai de la 13). Se admit numai creații proprii cintate în orice limbă. Joi 9 mai la 9 dimineață, vor fi anunțate formațiile care au ajuns în Gală unde vor putea prezenta un program de 30 de minute.

Firma „Interart” va asigura sonorizarea cu

specialiști din străinătate. Juriul va fi alcătuit numai din critici de muzică pop-rock și va acorda următoarele premii: Marele Premiu (un mixer profesional); Premiu pentru cea mai bună creație — 5 000 lei; Cel mai bun solist — 3 000 lei; 4 premii individuale pentru cei mai buni instrumentiști a cite 1 000 lei. Firma va încheia un contract de sponsorizare cu grupul preferat, pentru 1 an! Cazarea este gratuită, iar masa se va asigura la prețuri avantajabile. Sponsorii festivalului sunt: club-barul „AMICI” — Ploiești, Agenția de Turism Art Tur Gemato — Ploiești, video firma „Geneze” — Ploiești.

Invitați în afară de concurs vor fi grupurile Nord și Port Zurbagan din U.R.S.S., Extensio din Bulgaria și se vor desfășura tratative cu formațiile din Polonia și Germania.

Data limită pentru înscrieri este 25 aprilie 1991.

TOP TOP 30 TOP CURIERUL NATIONAL

TOP 5 POP R

- 1 (1) Ave Maria — Gabriel Cotăbiță
- 2 (2) Soare din val — Silvia Dumitrescu
- 3 (2) Fată dragă — Mădălina Manole
- 4 (-) Frumoasă doamnă — Daniel Iordăchioae
- 5 (-) Trup și suflet — Doina și Mihai Pocrorsi

Melodile vor staționa sau vor ieși din top exact așa cum re-

zultă din scrisorile primite (cu topuri complete). Se poate întâmpla ca un titlu să revină, dacă cîtitorii îl impun. S-a avansat ideea ca după 5 ediții, o melodie să „plece”, lăsând locul altor astfel asigurând dinamismul necesar unui clasament al preferințelor la data respectivă. În numărul fără top propriu, vom avea „propunerii”. Grăbiți-vă!

TOP 5 ROCK R

- 1 (-) Cine mă strigă în noapte — Iris
- 2 (1) Singur în noapte — Compact
- 3 (-) Ana — Cargo
- 4 (3) Cina dragonului — Celelalte Cuvinte
- 5 (-) Pină-n zori — Roata

TOP 10 POP S

- 1 (3) I'll Be Your Baby Tonight — Robert Palmer & UB 40
- 2 (1) Sadness-Part 1 — Enigma
- 3 (5) Freedom — George Michael
- 4 (-) All The Man That I Need — Whitney Houston
- 5 (-) Hello Afrika — Dr. Alban
- 6 (-) Someday — Mariah Carey
- 7 (10) World In My Eyes — Depeche Mode
- 8 (-) Mea Culpa — Enigma
- 9 (-) All This Time — Sting
- 10 (-) Crazy — Seal

TOP 10 ROCK S

1 (3) Blaze Of Glory — Jon Bon Jovi
 2 (1) Thunderstruck — AC/DC
 3 (6) Painkiller — Judas Priest
 4 (2) Holy Smoke — Iron Maiden
 5 (8) Too Tired — Gary Moore
 6 (-) Innuendo — Queen
 7 (9) Money Talks — AC/DC
 8 (10) Midnight — Skid Row
 9 (-) Stonewall — Annihilator
 10 (-) Wind Of Changes — Scorpions

O serie de piese pot reveni,

după ce primesc voturi suficiente pentru a figura în top. Există propunerea ca alături de acest ultim clasament să avem un „Top 5” cu thrash, speed, black metal.

Difuzarea (selectivă) a clasamentelor de mai sus va avea loc „Vineri noaptea... în direct” pe 5 aprilie (după ora 1). În același venit avea desigur ocazia să acumulezi noi propunerii.

La 10 taloane consecutive (pot fi trimise și deodată, după 10 săptămâni) urmează premile rubricii (discuri, poștere, surpreză din partea sponsorilor).

METROCK — intr-un turneu care a demarat cu greu, cu întâzieri cauzate de vânzări organizatorii care au năpădit lumea spectacolului. Cristian Ionita (solist vocal), Gelu Gogonea (chitară), Tiberiu Botocan (bass), Anton Chiper (claviaturi) și Mihai Lungu (tobe) au plecat la drum hotărât să demonstreze publicului din afară că ascensiunea valorică din ultimul an se manifestă și pe scenă, nu doar în video-clipuri.

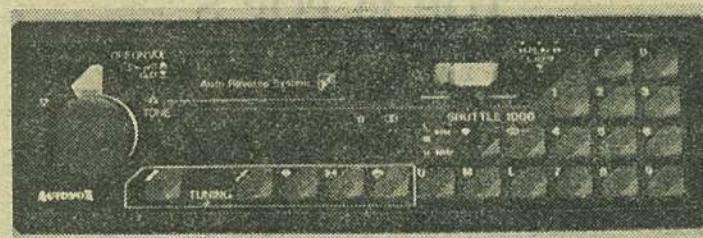
Istoria industriei sintetizatorului

Triumfătorii

S-ar putea ca în urma celor cîteva pînă acum să fiem tentați să gîndim că industria sintetizatorului american ar fi intr-o continuă dezintegrare. Nici vorbă. Să nu uităm că ea n-a avut niciodată mai mulți expoziți care se străudesc să țină piept currentului competiției, ca în ziua de azi. Dintre toți aceșia, E — nu merită dintre toți ceilalți o medalie pentru longevitate. Fondată de Scott Wedge și Dave Rosum în 1970, E — nu purta responsabilitatea construirii claviaturii cu acțiune digitală (1973) care a permis asamblarea primelor sintetizatoare polifonice, ca piese unitive, ale companiilor ODERHEIM și SEQUENTIAL. El au fost cei care au construit modulele SSM ce au stat la baza creării lui PROPHET 5. Pînă la un moment dat, producția proprie a firmei E — nu era bazată aproape în totalitate pe producția de subansamble și moduli pînă în momentul cînd Rosum și Wedge au văzut la expoziția AES din Paris (1979) primul FAIRLIGHT (producție australiano-română).

„Noi expuneam un prototip analog/digital pe nume AUDITY, al cărui preț era de aproape 70 000 dolari”, declară Wedge. „Am văzut FAIRLIGHT-ul și ne-am dat seama că singura sa calitate pe care muzicienii ar fi găsit-o folositoare era capacitatea sa de a reține moseste sonore externe. În nici un caz acel instrument nu îl trebuia să coste 30 000 dolari, drept care ideea construirii unui aparat capabil să facă numai acel lucru ni s-a părut demnă de atenție. În anul 1981 apare EMULATOR I — primul SAMPLER din lume.

DORU CĂPLESCU
(va urma)

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Pe 22 februarie Brian și băieții au plecat, după 15 zile, din America spre Anglia. Formația devenise nr. 1 și de o parte și de eșalătă a Atlanticului. Europa și Japonia nu se puteau așa mult în urmă. Din punct de vedere statistic erau clar mai mari decât cel mai mare — Mr. Presley. A doua zi după plecare din Statele Unite au primit cronica din Newsweek. Se sublinia faptul că cel patru nu mai erau chiar adolescenți, John — cel mai în vîrstă, având 24 de ani — ca managerul lor, de 28 de ani, cel care fusese patronul unui magazin de discuri cu doar un an și jumătate în urmă, devenise unul dintre cel mai admirati oameni de afaceri din industria de divertisment și la fel de celebru ca băieții lui.

Dar ce însemna toate acestea pentru un bărbat tînăr, cu multe probleme care se afla într-un avion ce-l ducea spre casă, cu un coniac mare în mină dreaptă, cu arsuri în stomac, provocate de o teamă nefedinită? Lui Brian nu-i plăcea cum evoluau lucrurile, probleme de care băieții nici nu erau conștienți măcar. Mai întîi de toate, începuse să devină dependent de tabletete cu amfetamine pentru a-și păstra tonusul, lucru care îl făcea să fie din ce în ce mai irascibil. Cu toate că și membrii formației înghițeau cam aceeași cantitate, nu păreau a fi la fel de afectați ca el de acest consum. Avuvese o ieișire inopportună față de agentul de presă Tony Barrow și puțin lipsit să nu îl dea afară, iar pe rînd, dintr-un motiv sau altul, a tipat la fiecare din cel patru pe parcursul intregului turneu. Îi era teamă de greșeli de management, care i-ar fi putut costa pînă la 50 \$.

Curind după apariția în „Sunday Night at the Palladium”, biroul lui Brian a fost asaltat de comercianți care voiau să obțină licență pentru apariția numelui The Beatles pe diferite articole, iar în cursul de cîteva săptămâni a primit oferte pentru:

Despre radio, pe stradă

STOP: ASCULTAȚI ROCK POP?

Întrebăm, nu dăm cu parul

Mariana Vancu (tinărră): „Da, Cel mai mult îmi place emisiunea lui Pittis, de dimineață seara fiindcă este formidabilă”. Din dragoste, cu ură: aveți dreptate. ■ R.T. (clădit fără nici o economie): „Băi, mai terminați-o cu întrebările astea că vă spări! Si vezi că am centura neagră! Atunci, mai spăla-o și dumneavoastră! Liliana Rosu (frumoasă): „Vineri noaptea nu dorm. Nu de altceva, da' se transmite emisiunea lui Andrei Partos. Mi se pare excelentă”. Ne pare rău, însă publicația noastră nu va lăsa în seamă nici o părere bună despre emisiună. „Vineri noaptea... în direct”. Si nici în calendarul pentru TOP-ul radio care va apărea începînd cu săptămîna viitoare. ■ Pierre Lamert (francez): „Ascult numai postul radio-Nova. Nu stiu să săzic emisiune preferată. Parcă eava eu Pop-Music, joia”. Da. Vedeti? Sintem ongiști cu dumneavoastră. Cît am fost cu rusii, nici lor nu le-am ascuns nimile. ■ Violeta I. (pușcoaică): „Ascult radioul mult de tot. Dacă n-ar fi șoala... Cred că eea mai bună discoteca lui Sorin Carasechi și Florin Helmisi de simbătă seara”. Te-am văzut cînd treceai strada. Cum a fost pe zebă? ■ Sandu Aida (în putere): „Io ascult numai păiaia de dimineață, cum îl zice. Curierul melodilor sau cum așa ceva. De ce-mi place? Stiu și eu... Păi și muzică”. Multumim să vă dea Dumnezeu sănătate. ■ G. A. (roșcată): „Bine, eu cred că am și o idee fixă cu TOP'91 astăzi. Adevarul e că-mi place de Liviu Zamora”. Cine n-aide idei fixe? Să-și cumpere. ■ V.L. (bogat): „N-am timp de radio. Am auzit că ar fi numai porcări pe post”. Minca-vări consignații de dolari.

DAN DIACONESCU

Correspondență din Londra

POP ROCK'N SPORT INTRĂ ÎN EUROPA

Ce poate fi mai interesant decât o revistă „Sounds”? Două reviste „Sounds”! ■ Totuși mi-am cumpărat doar un singur exemplar fiindcă n-am izbutit să vind aici nimic din ce adusesem iar oamenii interesați de lei n-am văzut decât la Grădina zoologică din localitate ■ Ba i-am văzut și pe unii care priveau, la rîndul lor, un poster — înfățișind animale sălbatice alergind — sub care seria: „Leul, incetă? ■ Si cum citeam aşa celebră publicație „Sounds”, ajung la pagina 12, intitulată „Europe '91—the continental drift”. De comă: Portugalia, Italia, Iugoslavia, Islanda au parte, fiecare, de cîte o coloană amărită în care le e reflectată viața muzicală, în timp ce România e așezată prima și se lăsă pe trei coloane plus tot atîtea fotografii! ■ Așa, frații englezi, parcă mai veniți deacăsă! Ia să vedem acum și ce serii despre întimplările muzicale de pe la noi... Da' știi că aveți dreptate?! ■ I-auzit: „De cîteva săptămâni, a început să fie transmis vineri noaptea, între orele 11 p.m. și 5 a.m., primul show-pop-national-radio. El se numește Friday Night Live și este realizat de cunoscutul DJ Andrei Partos”.

■ „Jesus Jones au cîntat în România în februarie 1990, alături de Crazyhead și Skin Games, în turneul British Rock For Romania”. Călătoria a avut efecte benefice asupra lui Mike Edward care mal tîrziu a scris 2 cîntece, Nothing To Hold Me și Stripped, ca rezultat direct al trăirilor sale în această țară” ■ Vedeti dacă nu scrii străinii ce se întimplă în bătaitura noastră, nu scrie nimeni ■ „Influenta revistă de muzică a lui Andrei Partos, Metronom, și-a unit forțele cu un cotidian de informație. Noua publicație se numește Pop Rock-n Sport și are o apariție săptăminală”. ■ Din motive finanțare, chiar și nume mari în lumea rockului, prenumi Compact B, Holograf și Secret ajung să nu mai poată

evita concertele în care apar alături de poeți și folkloriști, adeșorii cu consecințe previzibile fluierări, etc.” ■ Sincer să fiu, am avut mari rețineri înainte de a transmite această corespondență chiar pentru Pop Rock'n Sport, dar ce să fac dacă pe nici o altă publicație românească nu e interesată fenomenul muzical din România? ■ Fiți atenți cum își încheie articolul redactorul Mr. Spencer: „Formațiile ori soliștii care dorește să meargă în România să cînte pot să la legătura cu un om ce sigur îl va ajuta: Andrei Partos. Adresa sa este...” ■ Ce-ar fi...? De pe Wembley pe Giulești, Juddas Priest — cană să este! ■ N-am inotro si mă simt ea acasă, deși sunt acum în metroul londonez. Ceva mai în colo, o tipă cîștește și ea numărul din 9 martie al „Sounds”-ului. Lungimea picioarelor ei e invers proporțională cu cea a fustei. Cind ajunge la pagina 12 (incepe să-și noteze ceva, o adresă) londoneza e atît de frumoasă încit îmi vine să-i dăruiesc un abonament la Pop Rock's Sport!

DAN DIACONESCU

centuri, mingi, baloane, așternuturi și cuverturi, butoni, nasturi, prăjitură, bomboane, vederi, ascuțitorii, periute de dinți, servetele, sorturi de bucătărie, suporturi pentru discuri, clasoare pentru colecționarea de articole din ziare și multe altele, nemaiînvinde de diverse obiecte de imbrăcămînt și de peruci. Ca toată lumea, în anul 1963 nici Brian nu știa mare lucru despre inscripții de nume pe obiecte. Ceea ce stia cu adevărat era că nu voia ca Beatles-ii să pară ieftini și mai ales că popularitatea lor să sufere pe acest considerent, afirmindu-se că se cîștigă mult pe seama aceliei popularități. A hotărît că băieții trebuie să refuze orice ofertă pentru inscripții cu numele lor, indiferent că li s-ar oferi, dar, că acordurile de licență pot fi încheiate atîta vreme că produsul respectiv este de cea mai bună calitate.

La început, biroul lui Brian sortă ofertele, hotărind care vor fi onorate și care nu, dar în curînd să plăcătisă să tot vadă păpuși și cizme de cauciuc și a început să caute pe cineva care să se ocupe în locul lui de această problemă. A făcut cîteva demersuri în acest sens prin Londra; Brian dorea un

OH DARLING

Oh ! Darling,
Please believe me,
I'll never do you no harm.
Believe me when I tell you,
I'll never do you no harm.

Oh ! Darling,
If you leave me
I'll never make it alone
Believe me
Whem I beg you.
Don't ever leave me alone
Whem you told me
You didn't need me anymore,
Well, you know, I nearly broke down an died.

Oh ! Darling,
If you leave me,
I'll never make it alone.
Believe me
When I tell you,
I'll never do you no harm.
When you told me
You didn't need me anymore,
Well you know,
I nearly broke down and died.

Oh ! Darling,
Please believe me !
I'll never let you down.
Believe me
When I tell you,
I'll never do you no harm.

avocat care să île ajut um bun sfătuitor, cit și un asistent de incredere în legalitatea afacerilor, și de cele mai multe ori i s-a recomandat firma unui alt nume David Jacobs. Firește că acest nume nu-i era străin lui Brian, celebru avocat ale cărui afaceri erau cu grija escamotate de presa de pe Fleet Street. Clientii lui Jacobs îl includeau pe Diana Dors, Judy Garland, Laurence Harvey și era adesea fotografiat, nu în biroul său, ci în restaurante luxoase sau coborind din vreo limuzină la brațul unei stele de cinema. Era, probabil, extrem de cunoscut mai ales pentru uriașă sumă de bani pe care o obțineau în dauna revistei „Daily Mirror” în procesul pianistului american Lee Liberace. Ziaristul de la „Daily Mirror” scriuse că în momentul în care Liberace a intrat pe usă nu și-a dat seama dacă era vorba despre un bărbat sau o femeie.

GABRIELA SEICARU

(Va urma)

răspindem dacă suntem în stare

SIMONA VASILIU, Str. Democrației, Bl. H7, ap. 8, et. 2, Ploiești cod 2000 doresc să corespundă cu toți tinerii din țară despre Daniel Iordăchioae.

Numărul 7 îl vei primi acasă.

IRINA VOICU (Ploiești) : Popul este incomplet. Ai uitat 5 nume de la secția străină!

ADINA IANCU (București) : Merită să încerc să scriu la adresa vedetelor dar nu te pot asigura că vei primi răspuns.

CAMELIA STANCIU (Buc.) : Sper că ai simțul umorului, aș cum a reieșit din primele scrisori și nu te-ai supărat.

Părerei ta despre oportunitatea publicării unor materiale despre Janis Joplin, Jimi Hendrix, The Beatles și alții din aceeași epocă merită supușă votului cititorilor. Îți reamintesc că există cel puțin 3 publicații specializate pe „hard & heavy” iar despre Skid Row am scris încă de la apariția grupului în topuri. E drept în altă revistă. Am promis un interviu cu Sebastian Bach și va fi. Îți mulțumesc pentru datele trimise. **ALEXANDRU VIGH**

Str. Tineretului nr. 14, Ocaș Mureș, județul Alba, cod 3340 : Topurile de la Radio Timișoara le poți trimite și aici. Ar fi interesante. Cu abonamentele bănuiesc, problema s-a cam rezolvat. Acum suntem în mina oficilor postale. Oamenii de acolo iubesc muzica, sportul și filmul ! **ADRIAN LUPULESCU** (Hunedoara) : Emisiunea nu poate fi difuzată decât în cadrul programului „România actualitate” și am reținut problemele de receptare ce apar în mai multe zone ale țării. Pot fi sigur că i-am rugat pe cei avizați să ne ajute, de fapt să-și rezolve propriile probleme. La ultimele ediții am difuzat albumul Mariah Carey, UB 40, Ray Charles, Chris Rea. Dacă vrei să ne ajuti cu ceva nou nu te jena!

RAUL STREZEA, Micro III, Bl. D3, Sc. A, ap. 15, et. 4, Buzău, cod 5100. „Aș dori să corespundă pe următoarele teme: a. fotbal (Steaua, Baggio), b. muzică (hard, heavy, speed, rap, pop) c. schimburi de postere, fotografii”. Topul propriu al revistei a apărut pentru prima oară în numărul 8 ! **CLEPSIDRA** (Cluj). Observațiile critice le-am asimilat. Uncle pot fi discutate. Grafica este o problemă de gusturi. Alții se declarau mulțumiți având în vedere prețul. Sau aici nu contează? Doar la țigări, bere, adidași și blugi ne uităm la bani? Tânărul revistei nu contine „film” dar nu există regulă prin care titlul trebuie să reflecte întregul conținut. Caricaturile sunt măgulitoare. Le-am pus pe petete. The Cure s-a format în 1976 la Crawley/Sussex cu numele de Easy Cure. Formula de atunci: Robert Smith (chitară, compozitor, născut la 21 aprilie 1957), Laurence Tolhurst (tobe și apoi, din 1982 keyboards), Michael Dempsey (bas). Albumul - „Three Imaginary Boys” (1979), „17 Seconds” și „Boys Don't Cry” (1980), „Faith”, „Happily Ever After” (1981). În 1982 Smith a plecat la Siouxsie & The Banshees și a revenit după 2 ani. „The Head On The Door” a statuat în topul american 38 de săptămâni (erau favoriții amatorilor de cult-rock). În '86 erau prezenti Smith, Tolhurst, Simon Gallup, Porl Thompson, Boris Williams. În 1987, dublu album „Kiss Me, Kiss Me, Kiss Me” care conține și muzica din filmul „The Cure In Orange”. În august 1990 a părăsit grupul Roger O'Donnell (sosit cu un an mai devreme la keyboards) fiind înlocuit de Perry Bamonte care a apărut în concertul de la Crystal Palace cotat drept cel mai reușit show al trupei de mulți ani încoace. Boris Williams venit în 1984 de la Thompson Twins a rezistat pînă azi cind s-a ajuns la cea de-a 13-a formulă The Cure. Pentru o primă informare cred că e suficient. Vor urma și alte microportrete Living Colour, King Diamond, Judas Priest. Popul tău e într-adevăr foarte interesant. Pînă la premii aşteptăm cîte 10 taloane de la fiecare participant.

Puterea de a recunoaște

MARIAN VALENTIN BOR-LACH (București) : „Duminică 03 februarie 1991. Surpriza zilei mi-a oferit-o același comentator TV care printre-un gest încărcat de un fair-play tot mai rar întîlnit a transformat articolul meu critic într-unul laudativ, pirueta făcută de mine demonstrând ce scurtă este distanța dintre critică și laudă. Cerindu-și scuze telespectatorilor pentru pronunția uneori defectuoasă a unor nume germane, domnul Dumitru Graur a recunoscut cu francheză că nu este specialist în limba lui Schiller. Merci, monsieur Graur.

Gestul domnului Dumitru Graur ascunde nu numai o recunoaștere a unor greșeli făcute, greseli pe care noi, telespectatorii, le iertăm pe... jumătate, ci și o evidentă ruptură cu trecutul, trecut în care nemurării comentatori sportivi nu obisnueră cu o sumedenie de... faulturi la adresa frumoasei noastre limbă și în care doar un singur telecomentator al cărui nume nu este nevoie să îl mai amintesc pentru că el se află de foarte multă vreme în sufletele noastre, își recunoște și își corectă puținele greșeli... Apelind la un joc de cuvinte, îmi permit să spun că Departamentul

Sport tinde să-i considere pe telespectatori drept... telerespectatori, adică să-i trateze cu mai mult respect decât pînă acum. Ceea ce este imbuscurător.

În același timp, poate paradoxal, prin gestul său domnul Dumitru Graur „ne pună” o dificilă întrebare, o întrebare pe care orice ziarist ar trebui să și-o pună și anume „pe ce ne bazăm atunci cind criticăm (sau cind lăudăm)?”. Oare nu ne aflăm într-o zonă a nisipurilor miscătoare? Oare nu ne lăsăm furăți de „speisajul” în care trăim? Nu suntem oare prea convinsă că numai noi avem dreptate, că numai noi vedem adevarul? Nu se ascunde de cele mai multe ori într-o critică sau într-o laudă prea mult orgoliu? Cu alte cuvinte nu suntem uneori prea plini de noi în sine?

Iar dacă rindurile de mai sus nu v-au convingat atunci să pot aminti cazul lui Nicu Vlad, cel ridicat în slăvi în decembrie și cel... „impuscat” în ianuarie. Oare Nicu Vlad s-a schimbat atât de repede în mai puțin de o lună? Iar ziaristii sportivi cind au fost... adevarati? În decembrie '90 cind nu știau ce adjective să mai găsească pentru a-l lăuda sau în ianuarie '91 cind își montau pana pe afet?...

Aproape (totul despre U2)

COMPONENTA : Paul Hewson, alias Bono Vox (născut la Dublin, 10 mai 1960) David Evans, alias The Edge — chitară (n. 8 august 1961, Galles), Larry Muller Jr. — baterie (n. 31 octombrie 1961, Dublin), Adam Clayton — bas (n. 7 martie 1960, Oxford).

NUMELE : Sugerat de Steven Rapid Averill, de la grupul Radiators from Space, o formație punk din Dublin.

PRIMELE CINTE : La început au imprumutat din repertoriul altor artiști : Neil Young, Thin Lizzy, Black Sabbath, Beatles și Rolling Stones.

PRIMUL SUCCES : La 30 martie 1978, U2 participă la concursul Harp & Guinness desfășurat la Limerick, unde vor obține un premiu de 500 lire și posibilitatea de a imprima un disc pentru CBS Irlanda.

PRIMUL DISC : Pe 45 urări : „U2 — 3”, care conține melodii ca „Out of control”.

„Story for boy” și „Boy — Girl”. Acest disc este astăzi de negăsit, el constituind un obiect de colecție foarte rar.

SUCCESELE GRUPULUI : (toate albumele, vinil sau CD în ordinea reușitei în S.U.A. și Anglia) 1. „Boy” — noiembrie 1980 ; 2. „October” — octombrie 1981 ; 3. „War” — februarie 1983 ; 4. „Under A Blood Red Sky” — noiembrie 1983. 5. „The Unforgettable Fire” — septembrie 1984. 6. „The Joshua Tree” — martie 1987 ; 7. „Rattle'n Hum” — octombrie 1988.

CEL MAI IMPORTANT CONCERT : Fără discuție, la 13 iulie 1985, cu ocazia celebrului Live Aid, pe stadionul Wembley din Londra. 27 minute de neuitat care au eclipsat celelalte staruri prezente, și au semnat definitiva consacrată a grupului.

Traducere și adaptare după „Super”, de EDUARD TONE

Pop Rock

Cronica discotecilor

Din căruță cu un cal, te dai jos la Tropical

Nu știu dacă v-ați prinț, da' eu de cînd m-am pornit să comit Cronica discotecilor, am inceput să dorm neintors acasă. ■ Ultima noapte am pierdut-o într-o aglomeratie la TROPICAL și n-am mai găsit-o. ■ Acum, normal că sărăti și mă-ntrebați, d-ai atât 5 lei pe ziari: „Ce e frate cu TROPICAL-ul astăzi de ne bață la cap cu el și în titlu și în paranteză? Păi, ce să fie TROPICAL? Iaca este un local. ■ I-am putea zice chiar discotecă dacă nu ne-am așteptă să explodeze dintr-un moment în altul. Așadar, e o bombă, fiindcă mină nu pot să-i zic (în orice caz, are un titlu tare mic) ■ TROPICAL Intermond co. Ltd., — că astăzi îl e numele întreg — așteaptă să fie dezamorsat pe bulevardul Nicolae Grigorescu ■ În dreptul „discotecii” se află un gard din care, de viu ce este, au ieșit doi tineri. Si știi de la fotbal cit conține elementul psihologic. El bine, cei doi s-au apucat să schimbe privirile ucigașe. Unul, insuficient ucis, mi-a aruncat apoi niște cuvinte de era să cad pe jos. Erau Cuvinte grele ■ N-o să le afli pentru că a venit primăvara, e căldură-n toată țara și eu nu-mi mai pun mânușile înainte de a dactilografia textul. Iar indecent nu pot să scriu. și năbibii să fiu ■ Pînă la urmă m-am imprietenit cu Pele-atacator, nepotul lui Impărătu din Dristor. Spray-ul pe care-l posedu nu era deloc „Fa”. Cu toate astea, a acceptat să mi-l vîndă cu 3000 de lei, că era nemîesc. Nu vă sperați de mine, nu i-am cumpărat. Vă fac eu să plingeți și altfel. ■ Ia căiti : la TROPICAL intrarea e 125 de lei! Si înăuntru oamenii nu-s deloc temperați cum ar trebui să fie într-o tară cu climă temperată. Ei par veniți de pe alte meridiane, dar nu de la tropice! Zici că sun manageri de stină și că singura lor promovare a fost din clasa IA în IB. ■ Ca de obicei, vă interesează cum arătau fetele. Arătau tot. Goliuine magazinelor, se vede treaba, le-înfluențat în mod clar vestimentația. ■ In general, lumea dansă în jurul balzinului, atență să nu să-l rupă. ■ Doar nu credeai că la TROPICAL și vreun bazin?! Fiți serioși. E doar apă în băuturi. ■ Ce mai încoace și încolo, după o noapte la TROPICAL îți vine să bagi degetele în priză ca să regăsești senzăția de discotecă!

DAN DIACONESCU

BLAZE OF GLORY

Jon Bon Jovi

I wake up in the morning
And I raise my weary head
I got an old coat for a pillow
And the earth was last night's bed
I don't know where I'm going
Only God knows where I've been
I'm devil on the run
A six gun lover / A candle in the wind
When you're brought into this world
this world
They say you're born in sin
Well at least they gave me something

to win
Well they tell me that I'm wanted
Yeah, I'm a wanted man
I'm a colt in your stable
I'm what Cain was to Abel
Mister catch me if you can
I'm going down in a blaze of glory
Take me now but know the truth
I'm going out in a blaze of glory
Lord I never drew first blood
But I drew first blood
I'm no one's son / Call me young gun